

Kányádi Sándor versei

Tél derekán

Összenőtt a föld az éggel,
csupa fehér, csupa szürke.
Ég és föld közt oszlopokként
feszül a kémények füstje.

Farkasordító hideg van.
Csattog a fagy, mint a fejsze.
Kibújni a jó melegből
kinek volna kedve, mersze?

Szégyen volna mégis-mégis
egész nap bent rostokolni:
mire való a jó csizma
meg az a sok meleg holmi?

Lám, a varjú milyen bátor,
se csizmája, se bundája,
mégis kiült károgni a
fehér lombú diófára.

Kelj föl, nap

Ébredj, sugaras nap,
kelj föl, aranyos nap:
hóvirág, ibolya
mutatkoznak.

Zsendülő határra,
rügyszegző ágra,
süss fel, aranyos nap,
a világra.

Kelj föl, aranyos nap,
ragyogj, sugaras nap,
édesanyám arcát
simogassad.

Jön január

Porka havak esedeznek,
sopánkodnak a verebek.
Jegenyefán ócsárolják
Januárt a zajgó csókák.

De Január rá se ránt a
fákon csárogó csókákra,
sem a tetőn dideregve
síránkozó verebekre.

Azért van a csűrön cserép,
bújjon alá, aki veréb,
s a füstölgő kémény mellett,
aki csóka, melegedhet.

Jön Január, megy Január,
kinek-kinek kedvébe jár,
szánkót csusszant, ródlit lódít,
gyermekkel hógolyózik.

A kucsmáján, lám, mit látok,
egy korai hóvirágot.
Sorra sétál minden házat,
s boldog újévet kíváncsán.

Hóvilág, hóvirág

Hóvilág,
holdvilág –
alszik még a
hóvirág.

Félőles,
méteres
paplan alatt
aluszik:

számoljuk ki,
hányat kell még
alunnia
tavaszig.

Hófeltos még a határ

Hófeltos még a határ
s a dombok oldala.
Szunnyadoz még a kökény
s galagonya.

Alszik még a rengeteg
s a kertekben a fák,
de nyitogatja fehér
szemét a hóvirág.

S az ibolya is ébred
a sombokor alatt:
költögetik a szelíd
napsugarak.

Az ibolyató fölött
a sombokor pedig
álmában már színarany
virágot álmodik.

Ül a tél a hegy tetején

Ül a tél a hegy tetején.
Fehér kucsma van a fején.
A hátán meg fehér suba.
Készülődik a faluba.
Tápáskodik, fölkel s jövet
fehér terveket szövöget.
Szórja, hinti, hol elhalad,
két marokkal a friss havat.
Fehéredik domb és lapály.
Olykor-olykor a tél megáll.

Gondos gazdaként széttekint,
aztán munkába fog megint.
Ahol kilátszik a vetés,
vet oda egy marokkal, és
mire a mi falunkba ér,
mögötte már minden fehér.
Egy kicsit még tipeg-topog,
befagyasztja a patakot.
Lepihen és a szürkület
csöndjében füstöt ereget.

Kányádi Sándor 1929-ben született a Hargita megyei Nagygalambfalván. 1950 óta Kolozsváron él. Első verseskötete 1955-ben jelent meg. „Egyberostált” verseit Valaki jár a fák hegyén címmel, válogatott műfordításait Csipkebokor az alkonyatban címmel adta ki. 1993-ban Kossuth-díjjal tüntették ki.